

Utcák, terek, szobrok, emléktáblák...

És még sorolhatnám tovább ezeket a részben névrajzi fogalmakat, hiszen ezek *mind* olyan helyek (is lehetnek), melyek geológus elődeinkre emlékeztet(het)nek – mindenkit, ki véletlenül arra jár, mindenkit, ki a neves elődök nyomába kíván lépni. Márpedig ilyen hely, itt, körülöttünk is van sok – még ha nem is tudunk mindegyikről. Ha pedig megpróbálja valaki összeírni ezeket, szinte végtelen munkát vállal magára; jó szívvel elvállalni – ezt én sem tehettem volna, ha a tematikát összeállító Kecskeméti Tibornak nem engedek. Alább ezért a T. Olvasók csak egy próbálkozást láthatnak, melynek egyelőre nyilván erősen hézagossá adatsorát folytatni-kiegészíteni remélhetően nem lesznek majd restek!

Mondhatjuk, és joggal, hogy milyen hasznos is lenne egy lista, mellyel a geológusokat nem csak munkaterületükön, a terepen lehet (ha éppen meg akarja őket lelteni valaki) megtalálni – hiszen ott, bár jegyzőkönyvüknek, leírásaiknak, térképeknek köszönhetően tudhatjuk, merre jártak, hol látták, hol vizsgálták a lábuk előtti-alatti világot, sokuknak már rég csak a hült helyét lelhetnénk. De hát évszázadnál is több ideje lehet már, hogy valamire arra jártak elődeink a szakmában, a geológia tudományában, bár, ha „csak” évtizedekkel ezelőtt lett volna ez, akkor sincsenek ott már rég – amiként senki sem léphet kétszer ugyanabba a folyóba...

Azt azonban megnézhetjük – s az alábbi írás erre tesz afféle tökéletlen kísérletet –, hogy a minket körülvevő huszonegyedik századi környezetben, a körülöttünk látható falakon, utcáinkon, kertjeinkben merre és milyen helyek őrzik emléküket – a hajdani tanítványok lassan romló memóriáján, a meglévő könyvtárakban esetleg még föllapozható írásaikon, a kiadott (vagy épp kéziratban maradt!) térképek keretfeliratain kívül. Van köztük persze nevesebb is, akinek több helyütt is van ilyenfajta nyoma, lévén, esetleg, egyetemi professzor... De világunkban, mely nemcsak térben vesz körül minket, hanem a végtelen időben is, a folyton változó élő környezetben (s ennek sajátos részeként tekinthetjük az emberiséget is) nem számíthat „életbiztosításnak” ez sem: az erő-

zió tudvalevően a legkiemelkedőbb csúcsokat kezdi gyalulni legelőször...

Ismételten és nyomatékosan kéretik tehát a T. Olvasó, álljon „munkába” maga is, és egészítse ki, akár saját mobiltelefonjával fényképezve-gyűjtve a kollégáknak mielőbb „átadni” érdemes helyeket, a földkeresni való címeket. A szakma mindenképpen hálás lehet, hálás lesz fáradozásáért. Néhányat, kiindulásképpen, magam is ajánlok alább, korábbi adatgyűjtések s különféle emlékek alapján.

Kezddhetjük ezt az „adatgyűjtést” akár a hajdani Magyar Királyi Földtani Intézet otthonánál tervezett-emelt Lechner-féle híres épületnél, hiszen itt ilyen utca-tábla/emléktábla több is van – a kerítésén, kertjében, falain. Induljunk képzelni sétánkra hát innen.

Ugyanis *Karl Peters* után a geológia első hazai professzora volt a pesti egyetemen *Szabó József*, kinek – és tanítványainak – életműve természetesen kiindulópont lett a következő generációk számára. Olvasható neve az ELTE geológiai tanzékei, előadótérmei mellett, ahol szeren-

csénkre még több érdemes professzoré is megtalálható!). Zuglónak ezen a részén egy utca tábláján és az intézet melletti köz nevében is, emléktáblája pedig már 1973 óta kint van a kerítésen. Bent az épületnek cseppkőbarlangi miliőt idéző előcsarnokában szintén ott áll ez a név a fal „márványtáblán”, az intézet alapítását erősen támogató főmérnök *Zsigmondy Vilmos*, a mecénás *Semsey Andor* – valamint az első két igazgató, *Hantken Miksa* és *Böckh János* neve mellett.

Semsey Andor emléktáblája és farkasréti sírja

A szemközti kicsi utca épp ezért viseli tehát Semsey Andor nevét, kinek bőkezű adományai nélkül sem az egyetemi, sem a múzeumi gyűjtemények nem úgy gyarapodtak volna, de nem történhetett volna meg a XIX–XX. század fordulójának nemzetközi híru tudományos vállalkozása, a Balaton-kutatás sem (s annak keretében *Eötvös Loránd* fizikaprofesszornak a torziós ingájával végzett híres kísérletei sem mehettek volna végbe, világra segítvén magát a geofizika tudományát). A

Szabó József emléktáblái

kortársai, de a kései utókor által is páratlanannak nevezett, mindmáig mégsem követett tudománypártolása, nagyon átgondolt és bőkezű segítsége nélkül ez az épület, *Lechner Ödön* „geopalotája” (mely joggal lehet, akár már hamarosan, a világörökségi lista hazai épületeinek egyike!) sem épülhetett volna meg így.

[A Semsey-emléktábla pedig legfeljebb nem sokkal a II. világháború után, a 48-as forradalom centenáriumi évében került az Ilka utcai sarkon álló bérház falára – akkor, mikor a XIX. század egyes kiemelkedő hazai alakjainak külön, egyedi készítésű zománcos emléktáblákkal próbálták megörökíteni nevét. (Az idő „erodált” sok mindent azóta – az utcátáblák „területén” is, de aki emlékszik pl. a Gellérthegy mögötti, XI. kerületi *Schweidel József* utcának még 1948-ban kihelyezett „centenáriumi” táblájára, örömmel fedezhette fel annak igényesen, meglepően hasonlatosra készített párját – az aradi tizenháromból egy másiknak, *Nagysándor József* tábornoknak a nevét viselő belvárosi utcácska szomszédságában, a legutóbbi évek helytörténeti észrevételeit megfogadó intézkedéseknek köszönhetően.) Ilyen, jó hat évtizeddel ezelőtti lokálpatriótáknak köszönheti az utókor tehát a Dózsa György úttal párhuzamos, annál beljebb húzódó *Bajza* utca és a Zugló távolabbi részén, a Nagy Lajos király útjára kifutó *Felsőbüki Nagy Pál* utca tábláját – és ezekkel egy időben kerülhetett helyére a Semsey-tábla is, ne restelljük megnézni egyszer a részleteit. Árulkodhat persze egy ilyen tábla a bő fél évszázada megtörténekekről is: a repesznyomok a zománcáblán megmaradtak mindmáig...]

Nem is messze innen épült meg – és majd húsz évvel előbb, mint a MÁFI otthonául szánt palota, a Keleti pályaudvar (1881-ben). Ennek a homlokzatát a vasutat használók négy jelképes alakja díszíti. Köztük pedig első: a bányászt, a bányász – az ő foglalkozása teljesen logikusan szerepel itt, *Bezerédj Gyula* szobrász jóvoltából, hiszen mivel és mire mehetett volna nélkülük az ország? (Ugyanígy, jelképszerűen szerepeltette Lechner is a bányászt intézetünk II. emeleti termeinek összes sarkában – mint akik nélkül, mint akiknek megfigyelései-mérései-feljegyzései-vizsgálatai nélkül maga a geológia sem jöhetett volna létre még valamikor azelőtt önálló tudományként!)

Egy ilyen áttekintésben nem mondhatunk le a temetőknek mint emlékhelyeknek az említéséről sem. Ezért remélem, megbocsátja nekem a T. Olvasó, hogy akár a budai Farkasrétre, akár távolabb – legalább jelzésszerűen – kitérőket is teszünk e képzel sétánkban.

Történelmet is érintő utunkat a hajdani Magyar Királyság területén folytatva, a Kárpát-medence egészen keressük tovább

Bányászszobor a Keleti pályaudvar homlokzatán

most már a Szabó-tanítványok nemzedékének nyomait is. A kolozsvári egyetemen tanszéket alapító *Koch Antal* emléktábláját az ELTE új épületében, sírját a Farkasrétre keresheti az arra járó, legalábbis még egy darabig bizonyosan. (Neki törté-

Koch Antal emléktáblája és Szádeczky-Kardoss Gyula sírja

netesen nem adta meg a Nemzeti Kegyeleti Bizottság azt a nyugalmat, melyet a fél évszázadig „mindenképpen garantált örökkévalóság” jelenthet: a „Nemzeti Sírkert” B kategóriájába sorolta, így emlékének, legalábbis sírjának megőrzéséről harminc év elteltével újra dönteni-szavazni kell/lehet a hátramaradottaknak – ahogy az a Magyar Közlöny 2002. évi 144. számában, a 8022–8028. oldalakon közzétett döntéséről olvasható volt!) Az általa alapított kolozsvári geológiai tanszék második professzora lett a Sárospatak s Telkibánya közötti, félreeső Pusztafaluból indult *Szádeczky-Kardoss Gyula*, kinek nyugvóhelye a Házsongárdi temető: ő, mint ismeretes, akkoriban vezette a tanszéket ott, mikor Koch Antal már Pesten volt az őslénytani professzora – de nem jött el Erdélyből két évtizeddel később, az újabb határok meghúzását, azt impériumváltást követően sem...

Ilyenkor így, „menet közben” kell meglátnunk, hogy ezzel a megközelítéssel, a mai intézményeket véve kiindulópontnak, óhatatlanul veszítünk: és épp a távolba vész elődök eshetnek ki a látókörünkől – akiknek pedig, szerencsénkre, még nevük-képmásuk is megmaradhatott máig. Kire-kikre kell gondolnunk elsősorban? Történelmi sétánkban a legkorábbiakra: egy

Born Ignác, Tóth Mike és Laczkó Dezső szobra

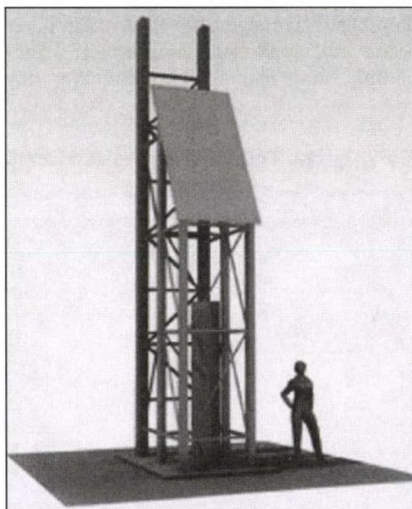

XVIII. századi tudós bányamérnökre, egy XIX. századvégi, szinte autodidakta ásványtávkönyv-szerzőre...

Értük például Zalaegerszegre mehetünk, a Magyar Olajipari Múzeumba: ugyanis a bányászati-termelési és gyűjteményi érdemeiért magyarhoni szülöttséget kapott *Born Ignác* bronzszobra ott van; Veszprémbe, a megyei múzeum mellé, ahol egész alakos kőszobor őrzi az alapító piarista tanár, *Laczkó Dezső* emlékét, ki a Placochelyst fölfedezte volt a veszprémi Jeruzsálem-hegyen; Kalocsára, a Viski János Múzeumba, ott (mint a képen egyelőre csak makettként) *Tóth Mike* szobrával is találkozhat az arra járó.

De nem csupán a medence nyugati és középső tájain őrzik az elődök emlékét: természetesen keletebbre is kifejeződik a hálás utókor szándéka: Miskolcon a jövő egyik energiaforrását, a hévizet kutató *Pávai Vajna Ferenc* kutató szellemét idézi

Pávai Vajna Ferenc emlékművének makettje és a stilizált fúrótorony aljába illesztett jelképes fúrómag

Balogh Ernő és Dénes István sírja

egy emlékmű, a pályáját (még *Böckh Hugó* mellett, a Bányászakadémia tanársegédjeként) Selmecen kezdő kutató géniuszának állítottak emléket 2008 őszén, az általa tervezett fúrás helyén a miskolciak. (A tábla nagyítva is nehezen olvasható képpel nem foglalom itt a helyet: tessék elutazni érte Lillafüredre!)

A közelmúlt tudósainak sírjai Erdélyben is megkapják virágaikat, mint azt a *Szádeczky Gyula* tanítványának, *Balogh Ernőnek* Kolozsvárt – s a geológia még ifjabb halottainak nemzedékéből *Dénes István* kollégáinknak nyugóhelyén, Baróton készült képek mutatják.

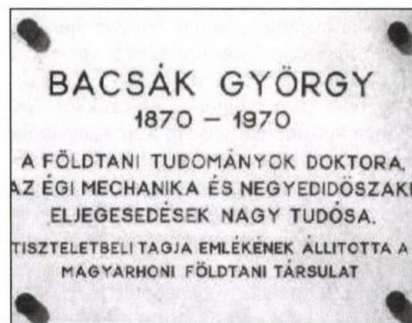
Az eddig említettek-felsoroltak mellett (most csak az ábécé segítségével szedve sorra) tudhatunk még, szerencsére, többekről, például:

Balogh Kálmán és a Bükk, annak a természete, annak a geológiája... elválaszthatatlannak mondhatná őket az ember, ha nem tudna a végtelen természet végességének törvényéről. A Bükk kutatójának emlékét ezért őrzi ma már fenn a lillafüredi István-barlang bejáratánál a nagyvisnyói vésett sötét kőtábla.

Bacsák György (Pozsony, 1870. VI. 5. – 1970. III. 4., Fonyód) tábláját is, emlékét is őrzi a fonyódiak, hiszen végig a természet értő figyelésével töltött életét ott fejezte be, ismert alakjaként a Balaton-tájnak – és ismert volt neve a kvarterrel foglalkozók között is mindenütt... s e Kárpát-medencében ki nem botlik bele a kvarterba?

Bandat Horst (Budapest, 1895. III. 30. – 1982. XII. 9., Hackensack, Amerikai Egyesült Államok) geológus használta először a légi fényképezést a szerkezeti sajátosságok fölismerésére, így a nyersanyagkutatás számára. A két háború közt a világon

sokfelé, például Holland Új-Guineában, 1940-től – amíg lehetett – Észak-Erdélyben, 1947-től az Egyesült Államokban

Bacsák György emlékét őrzi Fonyódon

dolgozott. Szerke a világon alkalmazták később is továbbfejlesztett módszereit; ennek eredményeként létesíthette – elhunyt után, akaratával egyezően – amerikai ho-

Bandat Horst táblája a MÁFI falán

nosságú özvegye a fiatal magyar geológusok tanulmányait-munkáját elősegítő alapítványt. Táblája a MÁFI laborépületén áll.

Born Ignác (Gyulafehérvár, 1742. XII. 28.–1791. VII. 24., Bécs) említése is indokolt, hisz eddig a bányászatért és nemesfém-kitermelésért, valamint a gyűjteményekért tett lépéseit – szobra „fölfedezése” után – nem is említettem. (S ő volt, ki-ről szabadkőműves-páholytársa, Mozart, a Varázsfuvola cselekményéhez Sarastro alakját „mintázták”.)

Böckh Hugó (Budapest, 1874. VI. 15.–1931. XII. 6., Budapest) szobra a MÁFI folyosóján, a Magyar Olajipari Múzeumban s a Miskolci Egyetemen is látható.

Balázs Dénes, Darnay-Dornay Béla és Ecsedi Csaba emléket is őrzi szobor, utcatábla, illetve emléktábla, de ők, kik földtani társulatunknak is tagjai voltak a maguk idejében, nem elsősorban a geológiában alkottak maradandót.

Faller Jenő (Selmecbánya, 1894. IX. 25.–1966. XII. 23., Sopron) domborműve Zircen, a Bakonyi Panteonban áll.

Hasonlóan csak zárójelben említhetném itt (hisz szerencsére vannak történeti kérdéseket illetően is részletes ásványtani kiadványaink, ahol rendben olvasható), hogy **Fausser Antal** (Buda, 1810. XI. 8.–1883. XII. 15., Buda) nevét viselte, így lett – August Breipthaupt meghatározása nyomán – fauserit az az Úrvölgyön talált ásvány, melyről csak manapság tudhatjuk, hogy az epsomitnak a Mn(II)-tartalmú változata...

Hantken Miksa (Jablunka, 1821. IX. 26.–1893. VI. 26., Budapest) a Magyar Nemzeti Múzeum, a Földtani Intézet és a pesti egyetem kutatójaként/első igazgatójaként/professzoraként volt jó emlékü tudósa Magyarországnak, illő is, hogy a Stefánia úti előcsarnokba belépővel szemben nyomban ott legyen az ő szobra...

Hofmann Károly (Ruszkabánya, 1839. XI. 27.–1891. II. 21., Budapest) térképező geológusnak, aki a Coquand-gyűjteményt Semsey jóvoltából Magyarországra hozatta, képmása a MÁFI-ban látható, a könyvtári galériásorban.

Jurcsák Tibor (Ökrös, 1926. XII. 29.–1992. I. 23., Nagyvárad) nevét adták a váradi püspöki palotában lévő nagyváradi múzeum fosszilis-ösormányos termének.

Kadic Ottokár (Ópazova, 1876. VII. 29.–1957. II. 27., Budapest) nevével a Szemlőhegyi-barlangnál találkozhatunk: az ő nevét viseli manapság.

(A lágymányosi egyetemi épületek Koch Antal-táblájának, a farkasréti Koch Antal-sírnak történetéről már írtam fon-
tebb...)

Koch Sándor (Kolozsvár, 1896. VIII. 16.–1983. V. 25., Szeged) legendás „krisztálytudósról” a mesés gyűjtemény a szegedi egyetemen mindig mindenkinek „árulkodni fog”, csak oda kell utaznunk érte;

Liffa Aurél emléktáblája Budapesten

vagy tessék utánaolvasni a minap elismert kochsándorit nevű ásványnak!

Liffa Aurél (Korpona, 1872. VI. 10.–1956. X. 23., Budapest) emléktáblája hajdani (munkahelyéhez, azaz a MÁFI-hoz közeli) fővárosi lakóhelyének Damjanich utcai falán látható, néhány éve immár.

Sokat köszönhet a Palóc Múzeum és az őslénytani **Lipthay Béla** (Lovrin, 1892. V. 28.–1974. III. 16., Szécsény) fáradozásainak... gondoljunk csak a Botos-árok flóraegyüttesére! Szécsényben a Mezőgazdasági Szakközépiskola és Kollégium viseli ma az ő nevét.

Laczkó Dezső (Trencsén, 1860. VII. 22.–1932. X. 27., Veszprém) volt, aki a Jeruzsálem-hegyen föltárta az odahívott **Otto Jaekel** által később *Placochelys placodontaként* leírt őshüllőt, mely így – „beemelve” **Lóczy Lajos** sokoldalú tudományos expedíciójába, a két nyelvű kiadás alá később Balaton-kutatásokba – világhírűvé vált, mint a Balaton egész térsége.

Lóczy Lajos, azaz *id. (lőczy) Lóczy Lajos* (Pozsony, 1849. XI. 4.–1920. V. 13.,

Lóczy Lajos sírja Balatonarácson

Balatonfüred) festett képmását és mellszobrát is láthatjuk a MÁFI-ban, más szobrai a szegedi egyetemen és a füredi Lóczy Lajos Gimnázium és Mezőgazdasági Szakközépiskola kertjében, emléktáblája Füreden, a szívkörház melletti „panteonban” áll. Aki a Balatonfüredhez tartozó Arácsra zárandokol sírjához, hogy a Balatont is lássa és tudását is... együtt láthatja a világot.

Papp Simon (Kapnikbánya, 1886. II. 14.–1970. VII. 27., Budapest) szobra, melynek talapzata alá 1991-ben kerültek csak végleges helyükre hamvai – még 1955-ös kegyelemmel való szabadulása előtt, a nórádverőcei kitelepítésben időközben elhunyt párja, **Maszarovics Mária** hamvaival együtt! – a Magyar Olajipari Múzeum parkjában látható.

(szentkirályszabadjai) **Papp Károly** (Tápióság, 1873. XI. 4.–1963. VI. 30., Tápióság) szobra a róla elnevezett iskola kertjében áll, faragott arcképes emlékműve hajdani háza kertjében.

(semsei) **Semsey Andor** (Kassa, 1833. XII. 22.–1923. VIII. 14., Budapest) emléktábláival kezdtem Zuglóban ezt a képzetbeli sétát, így az ő nevééről, miképp (szentmiklósi) **Szabó József** (Kalocsa, 1822. III. 14.–1894. IV. 10., Budapest) táblájáról-szobráról beszéltem már. Róla elnevezett érem is maradt a kései nemzedékek számára, a társulat legrangosabb díjai közt ismerjük. Domborművével díszített emléktáblája van a „pesti egyetemen”, tehát Budán; az Eperjes-Tokaji-hegység Sárospatakról induló feltárójaként a Kollégium-kerttel szemben, hajdani szálláshelyén látható már régebben egyszerű emléktábla.

A Szalai Tibor (Pozsony, 1900. XI. 13.–1980. IX. 29., Budapest) geológusról festett portrét – Dobos Lajos művét – 1988 nyarán mutatták be az intézetben.

(szádecscnei és kardosfalvi) Szádeczky-Kardoss Gyula (Pusztafalu, 1860. XII. 30.–1935. XI. 8., Kolozsvár) nemzetközi híru pályájának otthoni végéről már fentebb esett említés. Fiának, **Szádeczky-Kardoss Elemér** (Kolozsvár, 1903. IX. 10.–1984. VIII. 23., Budapest) szintén nagy híru tudós pályájának emlékjelét az ELTE-n is megtalálhatjuk.

Sztrókay Kálmán Imre (Zalacsány, 1907. IV. 16.–1992. VI. 19., Budapest) érthetően több volt – és nyilván szintén többünknek –, mint a **Koch-Sztrókay**, nemzedékek legendás-emlegetett tankönyvének egyik szerzője. Emléktábláját az ELTE falai között lehet keresni, ahogy – egy otthon-elgondolásnak újabb eredményeként – a MÁFI egyik termének aajtáján pedig **Tasnádi Kubacska András** (Budapest, 1902. IV. 28.–1971. III. 30., Budapest), sőt, ugyanolyan kezdeményezésként, **Kretzoi Miklós** (Budapest, 1907. II. 9.–2005. III. 13., Budapest) tábláját is: Itt dolgozott ... egykor.

Szádeczky-Kardoss Elemér emléktáblája az ELTE-n

Tóth Mike Mihály (Őr, 1838. IX. 25.–1932. X. 3., Kalocsa) következik (ha viszzatérünk az ábécérendhez). Sok évtizedes tudósi munkássága, gyűjtemény- és részben máig kéziratban kallódott szak-könyv-készítési színhelyén a város már majd fél évszázaddal ezelőtt márványtáblás utcát adományozott neki. Sírja is megvan, mindmáig – szobra is meglesz, remélik...

Vadász Elemér (Székesfehérvár, 1885. III. 1.–1977. X. 30., Budapest) geológusként – alapvető ipari nyersanyag a bauxit! – és professzorként is – alapvető a pesti geológusképzés! – döntő pozícióban volt, embereket és sorsukat is meghatározó

Vadász Elemérnek Pécsen, Vendl Aladárnak Ditrón állítottak emléket

időkben... Tábláját például Pécsen, ahol kutatót, és az ELTE-n, ahol tanított, szobrárt Székesfehérvárra, ahol született, szobor-másolatát a MÁFI-ban találhatjuk.

Vendel Miklós (Sopron, 1896. X. 8.–1977. II. 7., Sopron) bronz emléktáblája régóta látható már a soproni egyetem közelében, a hajdani Béke úti háza falán.

Vendl Aladár (Gyergyóditró, 1886. XI. 18.–1971. I. 9., Budapest) szülőházán emléktábla van; fejszobra ugyanott az iskolában, sírja a Farkasréten kereshető fel.

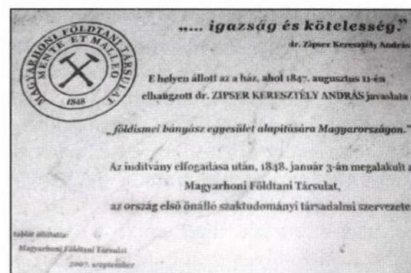
Valahol az érmekeknél, a mindenképpen különleges plaketteknél kellett volna felsorolni, hiszen az első magyar professzornő, azaz Dudichné Vendl Mária (Gyergyóditró, 1890. V. 26.–1945. VIII. 17., Sopron) emléket-nevét őrzi az a díj, mely szintén a Magyarhoni Földtani Társulat különleges szakmai jutalmi sorába tartozik, s mely most tán az ábécé „lustasága” nyomán került ennyire a lista végére...

Emléktáblát tudok már „csak” emlegetni, de a szülőhely adta mindkettőt. Vigh Gyula (Mindszent, 1889. VIII. 9.–1958. IX. 25., Budapest) „kapta” az egyiket, a mindszenti városháza falán van; Vitálisné Zilahy Lídia (Monor, 1928. V. 28.–2000. V. 7., Budapest) pedig szülővárosa díszpolgársági rangját nyerte el.

Végezetül arról, mi nem egy-egy névhez, hanem az egész társulathoz kapcsolódik: ahol a társulat létrehozásának gondolata fölmerült, s ahol azt néhányan meg is szervezték, Sopron volt, a színház mai épülete helyén álló vígadó, hol a Magyar Orvosok és Természetvizsgálók Társaságának 1847. VIII. 11-i ülésén Zipser Keresztély András fölvetése meghallgatásra talált, és fél éven belül, 1848. I. 3-án, a Losonc melletti családi birtokon, Videfalván (=Vidina), Kubinyi Ferenc összehívására döntöttek is az egybegyűltek a Magyarhoni Földtani Társulat megszervezéséről, akkor még, a hasonló brit és francia társaságok után, harmadikként. Legyen hát ennek, ezeknek emlékhelye is meglátogatható, a magyar-osztrák és a magyar-szlovák határ egyik vagy épp másik oldalán ebben a múltja iránt olykor meglepően egységesülően közönyös Európában.

És végezetül, ha eddig a táblák a csúcsteljesítményeket említették mindegyre és megérdemelten – érdemljék meg az emléktáblát az örök életű Emlékfa előtt azok is, kik a saját pályájuk csúcsára eljutni nem tudhattak, fél évszázaddal ezelőtti politikai bosszúk következtében. A MÁFI kertjében a huszonötödik évforduló novemberében óta él a képen éppen takarva látszó Ginkgo biloba.

Azzal kezdtem: olyan helyeket próbálok mutatni, ahol jó emlékü elődeink példáját, alakjukat/nevüket látva egy-egy faragott/véselt/írott kövön könnyebben követhetjük, órájuk könnyebben gondol-

Emléktábla ott, ahol Zipser Keresztély András javaslata elhangzott, és ahol a Magyarhoni Földtani Társulat megalakult

hatunk. Hadd zárjam most azzal ezt az erősen hiányos felsorolást: hol nem gondolhat a kedves Olvasó az elődeinkre? Például Telkibányán, a faluszéli országút-kanyarban, a Kárpát-medence egyik legel-dugottabb-legszebb múzeumának környékbeli kőzeteket és tudósaikat megidéző kőkerítésében... és távolabb is, minde-nütt velünk vannak ők – csak vegyük idejében észre! – a táguló világegyetemnek mind „kisebbsé váló” Földjén naponta megtett és mindegyre rövidülő útjaink során.

Emlékfa a tábla mögött

